35ste jaar. — Nr 150. Zaterdag 15 december 1888.

Men schrijft in: te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels voorzien of binnen in het blad: **1** fr. den drukregel.

☞ De personen die een abonnement aan den *Postrijder* nemen voor het jaar 1889 zullen het blad gratis ontvangen van den dag hunner inschrijving tot aanstaande nieuwjaar.

TONGEREN, DEN 15 DECEMBER.

Van alles wat.

Wat hebben wij dezer dagen, tijdens de bespreking van het wetsontwerp Coremans, dikwijls hooren herhalen:

« De *Vlaminganten* gaan te ver; zij willen ons land in twee vijandelijke kampen verdeelen ».

Hoe is het toch mogelijk zoo onrechtveerdig te zijn, hoe is het mogelijk zoo weinig vaderlandsche, vlaamsche fierheid in het hart te hebben?

Dat een vlaming naar Bergen of Luik gaat wonen, en hij moet voor de rechtbank verschijnen: zal hij er in *zijne* taal aangesproken worden?

Bijlange niet. Geen woordeken vlaamsch hoort hij er, ALLES gebeurt er in het fransch.

Dat nu een waal naar Antwerpen, Gent, Mechelen kome, en, als hij voor de rechtbank komt, wordt hijer in het fransch alleen in zijne taal ondervraagd, beschuldigd, verdedigd en gevonnisd.

Welnu, de Vlamingen vragen ENKEL en ALLEEN vlaamsche rechtbanken in de vlaamsche provinciën en dat wordt eene overdreevenheid genoemd!!!!

En dan zijn ze verwonderd dat de Vlamingen hun bloed kookt, als ze zoo onrechtveerdig behandeld worden!

* *

M. Coremans herinnerde onlangs in de Kamer, hoe het kwam dat Coucke en Goethals, ten gevolge eener slechte vertaling, ter dood werden veroordeeld en onschuldig onthoofd. Een der betichte zegde tot zijnen kameraad: « Want als ze de anderen niet pakken » enz... Hij wilde zeggen: « Dan zullen ze ons voor de plichtigen blijven aanzien. » Een waalsch gendarm, die dit afgeluisterd had, vertaalde het gezegde als volgt: « *Pourvu qu'ils ne prennent pas les autres* » (als ze nu de anderen maar niet pakken), hetgeen deed gelooven dat de beschuldigde van zijne medeplichtigen had gesproken en vreesde door dezen verraden te worden als men er in gelukte er de hand op te leggen.

De verkeerde vertaling van den waalschen gendarm deed de hoofden van twee onschuldigen op het schavot rollen...

* *

Het uitwerksel der rechten op het vee doet zich reeds gevoelen. De concurrentie voor onze landbouwers is merkelijk verminderd, en dat is gelukkig, want met den slechten oogst van dit jaar, indien de vreemden nog altijd ongestraft met hunne beesten mochten binnen komen, dan ware het omtrent gedaan met den belgischen landbouw. Ziehier eenige cijfers die toonen hoeveel de concurrentie verminderd is:

In de tien eerste maanden 1888, zijn er 21 duizend vreemde ossen min ingevoerd dan in de tien eerste maanden van 1887:

88 duizend schapen min;
40 duizend verkens min.

Wat ware er van de prijzen van het vee geworden, indien de massa beesten in het land gekomen ware? En hoe zouden de boeren nog kunnen bestaan met de spotprijzen die zij van hunnen stal zouden gemaakt hebben?

* *

Hoeveel jammerklachten heeft men al niet gelezen in de liberale gazetten over de arme onderwijzers, door het katholiek ministerie tot den hongerdood veroordeeld, met een wachtgeld van ten minste 1000 fr. 's jaars?

Welnu, het liberaal gemeentebestuur van Gent heeft het pensioenaat, geheet aan het atheneum dier stad, afgeschaft.

Twee surveillanten, aan dat onderwijsgesticht gehecht, vroegen een behoorlijk wachtgeld, doch werden door het college van burgemeester en schepenen zeer eenvoudig wandelen gezonden *zonder iets*.

Ziedaar de liberalen in woorden en in werken! Zouden ze nu nog durven schrijven en roepen: bloedhond Thonissen of barbaar De Volder?

* *

Men meldt dat het Gouvernement binnen kort tusschen de gemeenten die het meest noodig hebben, eene belangrijke som zal verdeelen als bijgevoegde hulpgelden voor het lager onderwijs.

Het Gouvernement doet wel op dien weg voort te gaan, want de gemeenten zijn letterlijk verpletterd geworden door de schooluitgaven, welke het liberaal ministerie hun had opgedrongen.

* *

« Wat zullen wij doen, voor 't onderwijs, « vraagt « *La Chronique* » wanneer wij het « bewind zullen veroverd hebben, in andere « woorden, wanneer wij opnieuw zullen « meester wezen?

« Zullen wij den priester in de school be« houden of hem verzoeken dezelve te ver« laten?

« Het antwoord zal kort en duidelijk « wezen.

« Wanneer wij, de geuzen, zullen meester « zijn, zullen wij maar een ding te doen « hebben, den priester vierkant naar zijne « kerk terug zenden; alle overeenkomst zou « voor gevolg hebben den priester den « middel te verschaffen om van de leerlin« gen dommerikken te maken. »

Ja, 't is kort en duidelijk, en elkeen zal gemmakkelijk begrijpen dat « *La Chronique* » ons verwittigt dat wanneer de geuzen of liberalen zullen meester wezen, de openbare of officieele scholen openlijk goddeloos, zonder schijnheiligheid zullen zijn.

Catholieke ouders, teekent dat goed aan en herinnert het u op tijd en stond en vooral wanneer het kiezing is!.....

* *

De algemeene vergadering van den *St-Pieterspenning* te Gent heeft, op voorstel van M. Lammens, lid van den Senaat, een motie aangenomen, waarbij verklaard wordt, dat de belgische katholieken den onverdraagelijken toestand betreuren, waarin de Paus is geplaatst, en den wensch uitgesproken hebben, dat de mogendheden, in kongres vergaderd, zich met elkaar zullen verstaan omtrent het herstel der wereldlijke souvereineiteit van den Paus, in het belang van de orde en de beschaving. De bisschoppen van Luik, Gent en Doornik wonden de vergadering bij.

* *

M. de graaf de Buisseret, Senator voor het arrondissement Mechelen, ligt op sterven; alle hoop op genezing zou verloren zijn.

* *

De rechterzij der Kamer heeft woensdag, na de zitting, eene vergadering gehouden, welke door talrijke leden bijgewoond werd. Men heeft er gesproken over de kwestie der kiershervorming. De onafhankelijke Volksvertegenwoordigers waren niet aanwezig.

* *

Uit verschillende bronnen wordt gemeld dat de vervanging van den predikant Kögel door den aartsbisschop van Keulen, bij keizerin Augusta van Duitschland, geloven doet aan eene bekeering dezer laatste tot het katholicism, indien zulks al niet een voltrokken feit is.

* *

Mac-Mahon's gedenkschriften zullen weldra te Parys, Leipzig en Londen verschijnen. Naar men zegt, heeft veldmaarschalk von Moltke zeerst, op wensch van den Fransch maarschalk, nagezien. Maar dit zal slechts zijn voor de gevallen uit den Fransch-Duitschen oorlog.

Hof van Assisen van Limburg

Aanstaande maandag 17 december, zal te Tongeren de zittijd geopend worden van het hof van assisen der provincie Limburg, voor het vierde kwartaal 1888.

Twee zaken zullen aan den jury onderworpen worden:

Renier Tilkin, oud 33 jaren, woonachtig te Bilzen, zal verschijnen onder de beschuldiging van, zondag 7 october 1888 te Bilzen, 1^e eenen moord begaan te hebben op den persoon van zijnen broeder Jan Tilkin; 2^e van denzelfden dag eene moordpoging begaan te hebben op zijnen anderen broeder Alphonse Tilkin, of ten minste van vrijwillig aan dezen laatsten wonden toegebracht te hebben, die hem in de onbekwaamheid van werken gesteld hebben.

Renier Tilkin is om zoo te zeggen geheel blind. Hij zegt tot zijne verdediging dat zijne broeders hem uitgedraagd en aangerand hebben, dat hij zich verdedigd heeft met links en rechts te slaan, zonder kunnen te zien waar zijne slagen te recht kwamen.

De andere zaak waarmee de jury zich zal bezig te houden hebben, is ook eene beschuldiging van moord.

Lambert Palmaers, dienstknecht te Althoesselt, kwam zondag den 23 september 1888, in den avond, in gezelschap van verschiedene andere personen, van de kermis van 's Heeren-Elderen terug. Zij gingen in afzonderlijke groepen. Lambert Palmaers en Arnold Voncken kwamen op eenigen afstand achter de anderen na.

Men weet niet juist waarom zij ruzie kregen; doch eenslaps hoorde men Voncken hulp roepen. Zij die vooraan waren, liepen op zijn geschreeuw terug, zij zagen Palmaers vluchten en zij vonden Voncken gewond door eene messtoek en badende in zijn bloed.

Voncken stierf 's anderdaags.

Lambert Palmaers, oud 19 jaren, zal dus voor het hof van assisen verschijnen onder beschuldiging van eenen moord begaan te hebben op den persoon van Arnold Voncken, of ten minste van hem wonden toegebracht te hebben wel is waar zonder inzicht van moord doch die den dood voor gevolg gehad hebben.

De zaak ten laste van Renier Tilkin zal maandag om 9 uren 's morgens aangevangen worden. Zij zal waarschijnlijk het hof gedurende twee dagen bezig houden.

De tweede zaak, ten laste van Lambert Palmaers zal woensdag voor het hof gebracht worden.

Renier Tilkin zal verdedigd worden door Mes A. Vroonen en J. Beckers.

De advokaten van Lambert Palmaers zijn Mes J. Beckers en Fl. Deploige.

In beide zaken zal het umbt van het openbaar ministerie bekleed worden door Mr Vanwest.

De leerlingen van het St Maternus gesticht richten voor den woensdag 26 december, om 3 uren 's avonds, een tooneelkundig en muzikaal feest in, ten voordeele der armen der stad.

Het programma is samengesteld als volgt: *Rêve et réveil*, drama in drie akten, *La leçon culinaire*, quintette, *La mésange bleue*, verhaal, en *Couplets des notaires*, uit het opéra *La Crèole*.

Zonder twijfel zal dit een prachtig avondfeest zijn.

Een koninklijk besluit van den 10 december verleent een subsidie van 4000 fr. aan den fabrijkraad van O. L. V. kerk te Tongeren voor de restauratie dezer kerk.

Men schrijft uit Lanaeken:

Dinsdag morgend heeft een keerl, tusschen Neer-Haeren en Hocht, gepoogd de brievenbus van de eerste malle-post te stelen. De elektrieke lamp in den wagen brandde zoo scherp, dat de zaak eerst kon bespeurd worden door de reizigers, bij het op-springen der deur. De kerel heeft de vlucht genomen.

De oogziekte waarvan de achtbare Staat-Minister Mr. Thonissen lijdt, belet hem het hernemen zijner werken over de rechtsgeleerdheid, welke hij sinds zijn afttreden van het Ministerie met grooten iever had voortgezet.

Men schrijft uit Uyckhoven:

Verleden maandag is hier wederom jacht gemaakt op een hond, gevonden teekens van razernij. Het beest is heen en weer de Maas overgezwemd, zonder dat het is kunnen afgemaakt worden.

Men schrijft uit Maeseyck:

In de vorige week hebben eenige werklieden in het naburige Aldeneik, welke bezig waren met het ompitten van den grond om brikken te bakken, niet minder dan 50 geraamten blootgelegd. Van de kleeren werden nog de knoopen teruggevonden en hiernit heeft men de ontdekking opgedaan, dat het mannen waren geweest, welke deel hadden uitgemaakt van het Fransche leger onder bevel van generaal Miranda, die in April 1795 Maastricht belegerde.

Bootfreid.

en geruischen in hoofd. De middel om zich er in huis van te genezen. Afzending van eene brochuur van 152 geïllustreerde bladzijden tegen 0,50 centiemen. Zich te wenden tot J. H. NICHOLSON 4 Drouot Straat te Parys.

De werkstakingen.

De toestand te Horinne en Wasmes is veel verslecht. De werkstaking herlegint, heviger dan te voren. Woensdag werden er aan de werklieden een aanzienlijk getal roode briefjes uitgedeeld. Deze dienden tot uitnoodiging op de meeting die 's namiddags te Wasmes plaats had. De werklieden kwamen gansch opgehitst uit deze vergadering.

In n° 4 ontbreken er 350 mijnwerkers, in n° 3 telt men 150 werkstakers en in den put n° 2 zijn er reeds 400. Men vreest dat de werkstaking heden algemeen zal zijn.

Alhoewel in den Borinage de toestand schijnt te verbeteren, blijven er nog ongeveer 7,000 werkstakers te Wasmes plaats had. De werklieden kwamen gansch opgehitst uit deze vergadering.

In n° 4 ontbreken er 350 mijnwerkers, in n° 3 telt men 150 werkstakers en in den put n° 2 zijn er reeds 400. Men vreest dat de werkstaking heden algemeen zal zijn.

Alhoewel in den Borinage de toestand schijnt te verbeteren, blijven er nog ongeveer 7,000 werkstakers te Wasmes plaats had. De werklieden hebben besloten onder zulke voorwaarden het werk te staken.

Uit Bergen schrijft men dat de toestand te Quaregnon verbeterd. In de putten 2 en 5 van *Sans-Culotte* hebben 300 werkstakers den arbeid hernomen.

Ook in de putten 21 en 23 van de *Produits*, te Flénu, zijn werkstakers neerzedaald.

Men is bijna verzekerd, dat morgen te Quaregnon, al de mijnwerkers zullen op hunnen post zijn.

Te Frameries werd er eene zwarte meeting gehouden. Verscheidene sprekers namen er het woord en spreekten de vermetelingen der woningen, den strijd tegen de gendarmen en de plundering der mijnen.

Zonder de meeting van Frameries gedaan was, begaf zich een stoet van 600 werkstakers naar de koolmijn der maatschappij *Levant du Flénu*, om de werklieden te bidden hunnen arbeid voort te zetten.

Er was echter weldra eene brigade gendarmen ter plaatse. Deze belette dat er onlusten plaats grepen. De betoonzingmakers werden uiteengedreven. Zeven der aanbiders werden aangehouden, namelijk Léon Bertouille, Edward Bouvier, Adolf Plumat, Camille Robis, Léonard Pourbaix, Descamps, en nog een andere.

Dinsdag zijn zeven en dertig werkstakers van Morlanwelz door den onderzoeksrechter ondervraagd geworden, om inlichtingen te geven over de dynamietaanslagen.

Men meldt uit Wasmes: De werkstaking is bijna algemeen. Er worden talrijke aanboudingen gedaan. De toestand verergert. Een besluit is aangeplakt waarbij elke samenscholing van meer dan 15 personen verboden wordt.

Het plan der werkstakers.

De aanvoerders van de oproerige beweging in het Walenland hebben hun plan, dat was van de algemeene werkstaking in te richten, zien mislukken. Zij hebben nu, in de zwarte meetingen welke zij dezer dagen gehouden hebben, besloten:

1° Van de rustige werklieden bang te maken door dynamiet-ontplofingen op verschillende puten van de kolenmijnen, doch zijn gestiecht dat zonoeel mog lijk de menschenlevens gespaard worden. De ontplofingen zullen vooral gericht zijn tegen de aanzien dringenieurs en bestuurders van koolmijnen, en de werkmansvereenigingen die niet samenspannen met de anarchisten of socialisten.

2° Het werk in de koolputten te doen ophouden of ten minste te belemmeren, door de vernieling van machienen welke noodig zijn voor 't ophalen der werklieden, of ook door 't onderbreken van het verkeer op de spoorwegen en van de scheepvaart. Men zal eenige bruggen doen springen bij middel van dynamiet, alsook de dijken van eenige vaarten.

3° Aan de werklieden verbieden deel te nemen aan de maatschappijen van ondersteuning, bijstand, hulpkassen, samenwerkende maatschappijen, goedemaanenraden enz.

Sterfgeval.

Verleden donderdag is in onze stad overleden, in den ouderdom van 55 jaren, M. Jean Denis-Bormans. M. Denis was van al zijne medeburgers geacht en bemind. Ook heeft zijne afsterven den pijnlijksten indruk onder onze bevolking te weeg gebracht.

De plechtige lijkdienst zal plaats hebben in O. L. V. Kerk, maandag aanstaande, 17 december, om 10 1/2 uren.

Vergadering in het sterfhuis, Hasseltschestraat n° 8, rond 10 1/2 uren.

Wij vernemen uit Hasselt den dood van M. Joseph-Marie-Guillaume-Alphonse Nossent, woensdag laatstleden in den ouderdom van 42 jaren overleden.

De plechtige lijkdienst heeft dezen morgend in de Hoofdkerk van Hasselt plaats gehad.

BINNENLAND.

Verleden maandag kwam een zeer net gekleede heer, schijnende omtrent 50 jaar oud, in het sterfhuis van een opp rollicier van het leger, Bijstandstraat, te Sint-Joost-ten-Noode.

Hij zegde aan de familie van den overleden bediende te zijn in het ministerie van oorlog, en gelast door den minister, de eerekruisen en medalies van den afgestorvene af te halen mits betaling van 50 frank.

Zonder wantrouwen, gaf de familie hem een officierskruis van de Leopoldsorde, een ridderkruis der zelfde orde, een kruis van 25 jaren dienst en eindelijk een herinneringskruis der strijders van 1850.

De kerel vroeg ook om den degen en de ordonnancepistolen te zien, welke, zegde hij, de minister van oorlog insgelijksterugeischte, en die hij 's namiddags zou doen afhalen door een soldaat, die de beloofde 50 frank zou betalen. Met veel beleefdheidenen buigingen, vertrok de bedrieger de eeremetalen meenemende.

Onnoodig te zeggen dat de familie van den overledene den soldaat met de 50 fr. niet heeft zien aankomen: zij had te doen gehad met een stoutmoedigen dief.

— Op eene vergadering te Brussel, door de bestendige comiteiten der Landdagen van Antwerpen, Brussel, Gent en Brugge gehouden, werd besloten, dat binnen eenige dagen een oproep zal gericht worden tot alle Vlamingen, om te Antwerpen eene grootsche betooging te doen, ter eere der verdedigers van de vlaamsche belangen in de Kamer.

De tweede Kerstdag werd voorloopig als datum bepaald.

— Men meldt uit Dendermonde: Het parket is is naar Exaarde geweest, om een onderzoek in te stellen aangaande eene misdaad, die aldaar voor ruim acht jaren geleden, werd gepleegd. In dien tijd werd te Exaarde eene vrouw vermoord. Een persoon, die bij de policie zeer slecht te boek stond, had men na den moord niet meer gezien. Natuurlijk werd hij verdacht, doch alle moeite, welke de policie aanwendde om hem te vinden, bleef vruchteloos. Voor eenige dagen, ontving het parket van Dendermonde eenen brief van den moordenaar, aangaande den moord te Exaarde. Hij was naar Frankrijk gevlucht, en had dienst genomen bij een regement, te Algerie garnizoen houdende. Het soldatenleven beviel hem niet, hij deserteerde, werd aangehouden en veroordeeld. Het is alsdan dat hij eenen brief naar het parket van Dendermonde heeft geschreven, waarin hij zegde, dat hij de moord gepleegd had.

— De toewijding van het bisdom Gent aan de H. Maagd Maria, heeft zondag in al de kerken van Vlaanderen, volgens de voorschriften van den laatsten bevelbrief van Mgr Lambrecht, plaats gehad.

— Men meldt uit Antwerpen: Verleden zondag zijn een honderdtal soldaten van het 5^e regement artillerie ziek geworden, ten gevolge van het eetmaal dat zij den vorigen dag, ten 4 ure namiddag, gebruikt hadden en dat bestond in aardappelen met kleine stukken amerikaansch spek. Velen der zieken was het hoofd gezwollen als hadden zij vergiftigde mosselen geeeten. Vier soldaten zouden in het militaire hospitaal liggen, terwijl de anderen in de kazerne verzorgd worden.

— TWEE KINDEREN VERSMACHT. — Op het Schelderken, te Antwerpen wonen op een kwartier de genaamden V. Legrand, en diens vrouw Rosalia Michel, leurders van beroep. De vrouw is sinds 6 dezer, in het St-Elisabethgasthuis, gelegen van eene jonge dochter.

De vader gaat alle dagen des morgends van 8 ure uit om met krijt te leuren, te huis latende twee kinderen, Alexis en Karel, het eene 3 en het ander 3 1/2 jaar oud. Voor alle bemenheling van het kwartier, is er niets dan drij bedden stroo en eene stoof...

Dinsdag avond, keerde Le Grand terug te huis omtrent 5 ure, en zijne deur der kamer openende, stroomde hem eene dikke massa rook tegen. Hij snelde de kamer binnen en trok de vensters open.

Op nog eenig strooi dat aan het branden was, wierp hij water, en vond nadien zijne twee zoontjes dood, verstikt door den rook. Doctoor Stoops in allerhaast geroepen bevestigde dat de kinderen reeds een uur overleden waren. Beide lijkjes werden naar het St-Elisabethgasthuis gebracht.

— Men meldt uit Oostende, 12 december: Een dwangbeveldrager was door den ontvanger gelast in de Nationale Bank eene som van 1700 frank te gaan storten. De kassier ontving het geld gaf de kwittancie maar werd 's avonds bij het nazien zijner kas gewaar dat hij 1752 frank te kort kwam. Hij ontdekte thans dat hij de 17 banknoten van 100 frank, die hij de hooger ge-

---

DE VERVLOEKTE DOCHTER (1)

DOOR

Emile Richebourg.

13de VERVOLG.

TWEEDE DEEL.

I. — DE WROEGING.

Vroolijk schijnt de Mei-zon onder eenen heerlijken hemel. In de bosschen, op de heuvels, waar de haagdoorn in bloei staat, zingen de vink en de nachtegaal. De vallei van de Sableuse schittert in de pracht van hare bloemen. Onder de wilgen, die haar omgeven, loopt en slingert de rivier als een zilveren band met gouden loovertjes.

Op Seuillon schijnt niets veranderd; het vee loopt in de groote weide te grazen, de hanen kraaien, de schapen bleiten, in de schuur zingen de arbeiders een oud volksliedje.

Aan een venster zien wij een lief, aanminnig en bevallig meisjeshoofd.

't Is Lucile niet — 't is Blanche.

De eerste was een brunetje, deze is blond gelijk Ceres, de godin der veldvruchten, maar men noemt haar, evenals vroeger Lucile, de jonge jufvrouw van Seuillon.

Men heeft het geheim van hare geboorte voor haar verzwegen. Zonder er iets bij te voegen, heeft men gezegd, dat hare moeder dood is. Zij gelooft, dat Jacques Mellier haar vader is, en Pier Rouvenat haar peter...

Misschien heeft zij den naam van Jan Renaud nog nooit gehoord...

Die naam is overigens bijna geheel vergeten, en te Civry, zoowel als te Frémicourt, herinneren enkele oude lieden zich ternauwernood den Wolvendooder. Na den moord van den 26 juni 1850, is de vallei zoo dikwijls weer door aneenw bedekt geweest, en hoeveel gebeurtenissen hebben er niet plaats gehad, die ook reeds vergeten zijn!

Een geheel geslacht is verdwenen en heeft voor een ander plaats gemakt. Waar zijn de grijsaards van twintig jaar vroeger? In het graf! En de kinderen van toen? Het zijn de mannen van heden. Zij weten niets van de droevige geschiedenis.

Als zij de plek voorbijgaan, waar een houten kruis herinnert dat het lijk werd gevonden, zeggen zij: Daar is iemand vermoord! Maar mocht een vreemdeling hen iets naders omtrent den moord vragen, dan is hun antwoord: Ik kan u er niets van zeggen, 't is reeds zoo lang geleden!...

Blanche is bijna negentien jaar. De natuur heeft haar in ruime mate begiftigd: zij is verstandig en schoon; zij heeft eene liefelijke stem; zij is bevallig en goedhartig; zij bezit al wat aantrekt en behaagt, al wat men bewondert, wat bekoort en verrukt.

Zij is de verwezenlijking van het ideaal van den dichter. Men zou in haar eenen engel meenen te zien.

Eene uitdrukking van teederheid en liefde verheldert den zachten blik harer groote blauwe oogen. De kleine mond met de rozen-roode lippen, om welken een glimlach speelt, omvat een paar rijen ivoirwitte tanden. In de ronde kin, evenals in de wangen, is een bekoorlijk kuiltje. De kleine, rechte neus, met de bewegelijke rooskleurige vleugels, is schoon gevormd. Wanneer zij het haar los laat hangen, valt het in krullen tot op hare heupen en hult haar als in eenen mantel.

Hare gestalte is middelmatig, maar slank, zwierig en bevallig in al hare vormen, en over haar geheele wezen ligt als een waas van liefelijke onschuld en eenvoud.

Jacques Mellier, die zelden zijne kamer verlaat, is bijna niet meer te herkennen. Het berouw heeft hem onmeedoogend vervolgd. Men maakt zich ook niet ongestraft aan eene zware misdaad schuldig! Meer nog dan de jaren, heeft de wroeging, die zijne ziel folterd, hem verouderd en zijn hoofd gebogen. Hij heeft geenen wil, geenen wensch, geene hoop meer. Hij is zwak geworden; het vuur zijner oogen is door de tranen uitgedoofd; hij is gebroken, neergedrukt; hij loopt niet meer, maar sleept zich voort. Doch zijne gedachten, zijn geheugen, zijn nog dezelfde. Zijn geheugen doet vreeselijke beelden voor hem verrijzen, zijne gedachten pijnigen hem onophoud-lijk. Dat is zijne straf!

Des nachts kan hij niet slapen, en als hij soms insluimert, kwelt hem de nachtmerrie. Dan ontwaakt hij, naar den adem hijgend, met een koud zweet bedekt en slakt zuchten en angstkreten, zonder zich te kunnen verlossen van het vreeselijke gewicht, dat hem dreigt te verstikken.

Zijne kamer wordt met geesten en dreigende spoken gevuld; hij erkent in hen zijne slachtoffers. De eene heeft op de plaats van het hart een gat, waarmit het bloed stroomt en zich over den grond verspreidt; de andere nadert langzaam met nedergeslagen oogen; hij heeft eene grijze muts met een nummer op het hoofd; eenslaps breidt hij de armen uit, en met eene doffe stem vraagt hij: « Hoe hebt gij met mijne vrouw gehandeld? » Eene doodkist gaat open, het lijkkleed scheurt vaneen, en Mellier ziet een afschuwelijk lijk zonder oogen, zonder neus. Dan ziet hij nog eene vrouw, bleek, mager als een geraamte; zij komt nader tot hem; hare oogen schieten vlammen; als eene verwoeking klinkt haar kreet: « Moordenaar!... »

Van ontstelteuis en afschuw huiverend, sluit de ongelukkige de oogen maar de spoken blijven in de kamer, gaan om zijn bed staan en bukken zich dreigend over hem!...

Wat Rouvenat hem had voorspeld, is gebeurd. De liefde voor zijne dochter was niet uitgeblusch in zijn hart; om zich heenziende, gevoelde hij zich alleen, ook in de tegenwoordigheid van het lieve kind, dat zoo heerlijk opgroeide en hem hare teederheid betoonde. Wat baten hem zijne schatten, die hebzuchtige verre bloedverwanten elkander bij zijne nog nauwelijks gesloten doodkist zouden betwisten? Langzamerhand deed de vaderliefde zich meer en meer gelden, en op zekeren dag had hij met tranen in de oogen en hokkende stem gezegd:

— Ik wil dat mijne dochter tot mij terugkeere; ga haar zoeken, breng haar weder; ik zal haar met opene armen ontvangen.

De oude dienaar had het hoofd op de borst laten zinken en in stilte geweend.

Toen was Mellier opgestaan en had geroepen: Pier antwoordt! Waar is mijne dochter?

Rouvenat had eenen zucht geslaakt en geantwoord: Ik weet het niet!

— Ach! gij durft mij de waarheid niet zeggen. Zij is dood, is 't zoo niet, zij is dood!

— Ik weet het niet. Sinds den dag, waarop zij met haar kind weer naar Saint-Irun is vertrokken, heb ik van haar, noch van haar kind iets gehoord. Zij had mij gezegd, dat het haar voornemen was naar de Jura terug te keeren; ik heb naar het dorp geschreven, waar zij de vorige vijf jaar had vertoefd; ik ben, zonder dat gij het wist, naar het dorp geweest, men had haar niet wedergezien. Wat is er van haar geworden? Ik weet het niet!...

Jacques Mellier slakte eenen smartelijken kreet en wrong zich wanhopig de handen...

O, heerlijk tranen had hij na dit gesprek gestort, als hij aan het ongelukkige kind dacht, dat hij verjaagd en verstoken had! Eindelijk — maar, helaas, te laat — beseffe hij dat, welken misstap het ook begaan moge hebben, een vader nooit meedoogenloos voor zijn kind mag zijn...

Met hoeveel vreugde zou hij thans al wat hij bezat, zijne hoeve, zijn goud, al zijne schatten willen afstaan, als zijne dochter hem werd teruggegeven!

. . . . . .

Pier Rouvenat is sinds langen tijd de beheerder der hoeve; hij is een goede meester, zonder zwak te zijn.

Zooals wij hem negentien jaar geleden gezien hebben, vinden wij hem heden terug. Zijne gestalte is zoo recht als eene kaars, zijn uitzicht strenge. Nog krachtig en zwevtig zijnde, moedigt hij anderen aan en strekt tot voorbeeld voor allen.

Men zou niet gelooven dat hij reeds zoo oud is, indien zijn haard en haren niet zoo grijs waren; indien de rimpels op voorhoofd en wangen het niet getuigden.

Ofschoon niet door berouw gekweld zooals zijn meester, heeft ook hij onherstelbaar verdriet. Zijne droefheid is levendig en diep. Hij denkt altijd aan Lucile, en ook dikwijls aan Jan Renaud, en menigmaal wanneer hij, na den geheelen dag gewerkt te hebben, alleen op zijne kamer is, zit hij, in plaats van zich ter rust te begeven, te weenen.

Hij houdt innig veel van Blanche; hij voorkomt al hare wenschen en draagt de teederste zorg voor haar; hij neemt de steenen van den weg, opdat zij hare kleine voetjes neergens zou aanstoten; hij zou willen, dat men overal waar zij komt, bloemen voor haar strooide; hij waakt over haar als over een kostbaren schat, die hem is toevertrouwd. En zoo zij nu en dan zijne droefheid verzacht, kan zij hem toch de anderen niet doen vergeten.

Waar zijn zij? Hoe gaat het hun? Helaas! hij weet het niet!... Misschien zijn beiden dood... Doch hoe het ook zij, hij wacht nog altijd op hunne wederkomst...

Immers hij had een groot plan voor de toekomst opgemakt en niemand ter wereld zou hem van hetzelve kunnen doen afzien...

II. — FRANS PARISEL.

Blanche deed gaarne eene morgendwandeling. Dikwijls zag men haar aan den arm van haren peter door velden en dreven dwalen; somtijds liep zij alleen en zocht de schoonste bloemen in de vallei. Zij hield zoovee van bloemen!...

Op zekeren morgend verliet zij hare kamer, om uit te gaan. Een stroohoed met een lang breed lint stond krakend net op hare schoone blonde haren.

Toen zij op de plaats verscheen, kwam een lange jongeling, met eenen levendigen en stoutmoedigen, maar valschen en listigen blik, haar haastig tegemoet.

— Gaat mijne liefe nicht eene wandeling maken? vroeg hij, terwijl een dubbelzinnig lachje zijne dunne lippen plooide.

— Ja!... Weet gij waar mijn peter is?

— Ik geloof dat hij naar Frémicourt is gegaan.

— Dan zal ik zijne terugkomst afwachten.

— Mag ik u mijnen arm aanbieden?

— Neen, ik dank u, antwoordde zij droogweg; als mijn peter niet spoedig terugkomt, ga ik alleen.

De jongeling beet zich op de lippen, zijn oog straalde van woede.

— Gij zijt niet vriendelijk voor mij, sprak hij spijtig; 't is niet vandaag voor het eerst dat ik dit opmerk; evenwel ben ik hier niet op de hoeve als een eenvoudige boerenknecht; mijn vader is een der naarste bloedverwanten van Jacques Mellier.

— Dat kan wel zijn, zegde Blanche levendig, maar ik zie niet in dat dit u het recht geeft u over mij te beklagen. Ik heb nooit de bedoeling gehad, u verdriet aan te doen.

— O neen, Blanche! Maar gij bemint mij niet.

— Daar kunt gij wel gelijk in hebben.

— Maar ik bemin u, Blanche, ik bemin u, en als gij wildet, zou op Seuillon binnen kort eene bruiloft gevierd worden.

De wangen van het lieve meisje werden hoogrood gekleurd; zij stond op het punt den onbeschaamden jonkman een minder vleiend antwoord te geven, toen zij Rouvenat zag aankomen.

De oude dienaar bleef op eenige schreden afstand net gefronst voorhoofd staan.

— Ha, zijt gij daar, peter? riep Blanche naar hem toesnellende en den verliefden neef verbluft latende staan.

Zij bood Rouvenat haar voorhoofd aan. Hij drukte er een kus op.

— Gaat gij mede? vroeg zij.

— Ik kan niet; gij moet heden alleen gaan, antwoordde Rouvenat. Maar loop niet te verre weg, mijne lieve!

Het meisje sloeg haren arm om zijnen hals en fluisterde hem in 't oor:

— Hebt gij geboord wat Frans zooeven zegde?

— Ja!

— Dan zult gij wel voor mij antwoorden. Met hem trouwen! Ik zou nog liever mijn geheele leven ongehuwd blijven.

Zij kuste hem op de wang en ijlde heen zoo vlug als eene jonge gazelle.

Frans wilde zich verwijderen, Rouvenat riep hem terug.

— Ik heb een woordje met u te spreken, zegde hij.

— Ik luister, gaf Frans ten antwoord.

— Sedert eenigen tijd, hernam Rouvenat op gestrengen toon, vercorloofk gij u tegenover Blanche vrijheden, die mij niet bevallen.

— Is het verboden met haar te spreken? Ik geloof niet ooit den eerbied, dien ik haar verschuldigd ben, uit het oog verloren te hebben.

— Voor den donder! riep Rouvenat drijtig, als gij dat gezwaagd hadt, zou ik u van de hoeve hebben gejaagd.

Frans verbleekte; een valsche lach speelde om zijne lippen.

— Ik dacht dat mijn kozijn Mellier hier de meester was, zegde hij met een zweem van spotternij.

— Ik weet wat Jacques Mellier is en wat ik ben, sprak Rouvenat, en ook weet ik dat gij hier boerenknecht zijt; als zoodanig heb ik er in toegestemd dat gij op de hoeve kwaamt, onthoud dit wel! Ik waarschuw u dat gij, bij het eerste onbetamelijk woord, hetwelk gij Blanche zoudt toevoegen, uwe matten kunt oprollen en naar uwen vader terugkeeren.

— Gij zult mij toch niet willen beletten Blanche te beminnen?

— Neem u in acht!

— Mijne bedoeling is eerlijk, ik behoef dit niet te verbergen; ik wensch dat Blanche mijne vrouw wordt.

— Blanche wil niets van u weten...

— Dat zullen wij zien!

Rouvenat beefde van woede. Hij greep den arm van den jongeling en schudde hem hevig, zeggende:

— Noch gij, noch gij het, noch gij, noch een van hen, die reeds aanzoek om haar gedaan hebben of het nog zullen doen, zal Blanche gade zijn.

— Wat raken mij anderen? Ik bemoei mij met mijne eigene zaken, en ik zou wel eens willen

---

(1) Verboden nadruk voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des gens de lettres* van Parijs.